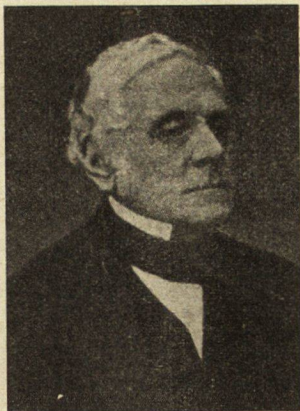


Англия, Франция и Германия. Компониралъ: 2 увертюри, единъ концертъ за арфа съ оркестъръ, една меса съ органъ и арфа, една легенда съ арфа, фантазии за арфа — „Оберонъ“, най-красивата, сжщо такива за арфа и пиано, едно трио за арфа, цигулка и чело, единъ квартетъ за 4 арфи, едно ноктюрно за три арфи, две опери: „Флористъ отъ Нанюръ“, „Планинскиятъ духъ на Харцъ“, както и нѣколко други, по малки соли за арфа и други концертни, композиции.

Оберъ, Даниелъ Франсоа Еспри — Auber, Daniel François Espri — значителенъ французски оперенъ компонистъ, род. 29 ян. 1782 въ Каенъ, умр. 12 май 1871 въ Парижъ, отначало готвилъ се за търговска кариера, за която целъ е билъ ученикъ въ една голѣма лондонска търговка къща, но влѣченъ отъ голѣмата си склоность къмъ изкуството, напуща Лондонъ и живѣе въ Парижъ, прекарвайки времето си въ богати фамилии, и като гостъ на елегантни парижки салони, дето неговитъ романи сж намирали добъръ приемъ. Въ това време той се опитва и въ областта на инструменталната музика, и съ едно клавир-трио, пиеси за виолончелъ, и даже, единъ концертъ за цигулка, той обръща внимание върху своя композиционенъ даръ. Първитъ му два опита въ драматическата музика сж му донесли успѣхи, но той жадувалъ не леки, а сериозни успѣхи и, макаръ не съвсемъ младъ, той става ученикъ на Керубини. 30-годишенъ вече, дебютира съ едноактната опера „Le séjour militaire“ (Военно пребивание) (1813), последвана отъ „Завещанието и любовното писмо“ (1820), и „Овчарката — господарка на замъкъ“ (1821) — отъ които последната имала значителенъ успѣхъ. Насърденъ, той пише още цѣла редица комически опери, отъ които „Le Maçon“ (1825—„Зидарьтъ“), туря началото на неговата слава. Въ нея, както и въ „Фра дяволо“ (1830), той постига идеала на французската комическа опера. Оригиналната, течаща мелодика, грациозната ритмика и самобитната хармония, истинска духовитость, шеговитость и пикантерията, правятъ отъ тѣзи негови творби истински образци на французската

комическа опера. Народнитъ елементи, които той внася: куплети, шансони и контраданси, сочатъ тѣзи негови опери като чисто французскоприобретение. Въ областта на сериозната опера, голѣми завоевания



Даниелъ Оберъ

прави съ „Нѣмата отъ Портичи“ (1828). Тукъ той изявява единъ драматиченъ размахъ и сила на музикалната изобретателность, които правятъ отъ тази опера едно ценно творение. Историческо значение придобива „Нѣмата отъ Портичи“ и съ революционния си сюжетъ. Последвалитъ две голѣми опери „Густавъ III“, („Балъ съ маски“—1833, чието либрето по-късно облича въ музика и Верди) и „Езерото на феитъ“ (1838) сж имали много по-малка цена отъ „Нѣмата“. Една редица други опери запълватъ десетилетията 1830—70: „Годеницата“ (1830), „Фра дяволо“ (1830), „Маркизата отъ Бринвиле“ (1831), „Любовното питие“ (1831), „Летокъ“ (1834), „Бронзовиятъ конь“ (1835), „Черното домино“ (1837), „Занета“ (1840), „Сирената“ (1844), „Блудниятъ синъ“ (1850), „Церлина“ (1851), „Марко Спада“ (1882), „Манонъ Леско“ (1856), „Мажента“ (1859), „Първиятъ щастливъ день“ (1868), „Любовенъ блѣтъ“